

Persones «normals»

Estic repassant els missatges electorals. Si n'eliminem el color i tota referència als partits polítics, se'ns fa molt difícil saber qui els ha redactats i utilitzats. Saber per què un determinat partit s'ha identificat amb un determinat missatge és encara més difícil. Quan, durant els debats o els mítings, els de dreta parlaven, si haguéssim escoltat els missatges a través d'una emissora de ràdio sense saber qui els estava dient, hauríem pogut pensar que qui parlava era un membre d'un partit d'esquerra. Un partit compromès amb aquelles que eren les classes més dèbils, més desfavorides, la gent més pobre i necessitada. Igualment, les defenses a l'ensenyament, a la sanitat, a tots els serveis i aquelles coses que es poden associar a la qualitat de vida en general, eren dignes de les millors esquerres. Només la consciència de qui estava parlant, amb totes les connotacions que la seva identitat comporta, permetia situar les paraules i interpretar-les correctament. Tots els partits han defensat en aquesta estranya batalla els interessos de tots. Tots volien el benestar de tots. Tots es situaven al centre i tots eren la millor opció general. Els interessos de Catalunya s'identificaven tant amb CIU com amb ERC, com amb el PP o PSC. L'església, sense ser un partit polític, va fer també una duríssima campanya en defensa de les seves obtuses obvietats o normalitats. Aquesta és, potser, la paraula clau de totes aquestes campanyes: normalitat. Totes es situaven al territori de la normalitat, del sentit comú. Totes les paraules estaven dirigides a persones normals. Tots els conceptes defensaven idees normals. Totes les ideologies apuntaven a objectius normals. És del tot evident que la definició de «normal» era específica i pròpia de cada qual. Cap partit s'ha atrevit a especificar res. Potser, per això, hauríem pogut canviar l'hàbit als interlocutors sense que res alterés significativament els seus discursos. Aquesta homogeneïtat de pensament i de discurs polític, aquesta poca fondària i escassa volada, és, de totes maneres, un tret característic de totes les campanyes electorals. Per sort, un cop passades les eleccions, cada qual es resitua amb claredat, al lloc que realment històricament li pertoca i la vacuïtat dels

discursos és encara més evident. És del tot cert que un govern d'esquerra no és el mateix que un de dreta. Això, els electors ho saben. Durant els anys de govern de dreta i d'esquerra hem vist i patit aquestes conseqüències. Però, el que les accions de govern semblen evidenciar es perd o es camufla en la demagògia dels discursos. I no només durant les campanyes electorals, sinó en totes les confrontacions verbals, tant al parlament com a les corts o a qualsevol fòrum polític. Els grans absents són els arguments. No hi ha argumentació, no hi ha raonament, no hi ha debat. Només asseveracions, injúries, mentides, calumnies i moltíssimes promeses. Tot s'hi val per desprestigiar l'adversari, o potser n' hauríem de dir, l'enemic. Sense respecte, sense vergonya. Alguns prometen objectius inabastables. Altres, absurdes metes. Alguns ni saben el significat real del seus eslògans. Però, el que més sorprèn és adonar-se de la farsa que cada u està representant. És del tot impossible pensar que es creuen les seves recíproques acusacions. Que no són conscients del fet que l'altre vol fer el mateix que ell i que per quedar-se, o conquerir el poder, tots estan disposats a fer de tot. És aquesta una ofensa al ciutadà? Ens hem de sentir menyspreats, utilitzats o tractats de poc intel·ligents? Rajoy continua fent-nos creure que persegueix el somni d'una nena que viu en un país que li garanteix tots els serveis. Tant els dels seus partits com els altres saben que tot això només és fum. Però tots participen de la gran farsa d'acusacions i de projeccions futures. Així, els eslògans dels uns s'entremesclen a les consignes dels altres en un joc de mimesis obscena i còmica. Per alguns cada dia és campanya electoral. Per altres, cada dia és un temps a conquerir a la mediocritat dels dirigents.